

'De meester van de Franse thriller.' – *THE NEW YORK TIMES*

GUILLAUME MUSSO

DE SCHADUW

VAN PARIJS

METROPOLITAIN

THRILLER

INTERNATIONALE BESTSELLER

1

HET MEISJE MET DE CELLO

*We ontmoeten elkaar alleen als we met
elkaar in botsing komen [...].*

Gustave Flaubert

1.

Parijs.

Pompidouziekenhuis.

Maandag 27 december.

Een stuk blauw in de stormachtige lucht. Dat beeld ontstond door de muziek in zijn hoofd. De lange frasering van de cello tekende hypnotische golvingen af die uitnodigden tot loslaten. In een staat van halfbewustzijn voelde Mathias zijn ademhaling zich aan het ritme van de melodie aanpassen. Vervoerd door de noten gaf hij zich over aan deze reis naar binnen en kreeg hij een geruststellend gevoel, dat hij al lang niet meer had gehad. Er kwamen gevoelens en verwondering naar boven. Het blauw van de Middellandse Zee, de lichamen kwijnend op het zand, de zoenen op de zoute lippen.

Maar dat geluk was wankel. Niet ver broeide een storm. Tegenstrijdige gevoelens raakten verstrengeld, een contrasterende symbiose tussen zorgeloosheid en ernst. Ineens werd de

harmonie verbroken, alsof de strijkstok over de snaren was uitgegleden en daarmee alle hoop op behaaglijkheid had doen vervliegen.

Mathias Taillefer opende zijn ogen.

Hij lag op een ziekenhuisbed, gekleed in zo'n vreselijk, verwassen katoenen operatiehemd dat je billen onbedekt laat. Uit de katheter in zijn arm kwamen twee infuusslangen en links van hem was het gejaagde kloppen van zijn hart op een hartmonitor te zien. Zijn kamergenoot van eerbiedwaardige leeftijd op het aangrenzende bed was de hele dag niet bijgekomen en gaf hem het onaangename gevoel dat hij niet op de cardiologie lag maar palliatieve zorg kreeg. De warme en levendige klank van de cello had plaatsgemaakt voor het deprimerende staccato van de regen. Als een soort Middellandse Zee verduisterde de Parijse grauwheid alles. De muziek in zijn droom had hem heel even ver van het ziekenhuis gebracht, maar die escapade was van korte duur geweest.

Wat een hondenleven.

Moeizaam verplaatste Mathias zijn hoofdkussen om half overeind te komen. En toen zag hij haar, deels in het donker: de gestalte van een meisje dat kaarsrecht op een stoel zat met een cello tussen haar benen. De muziek had dus ergens anders dan alleen in zijn hoofd bestaan. 'Wie ben jij?' vroeg hij met een dikke tong.

'Ik ben Louise. Louise Collange.'

De jeugdige stem verried dat ze nog een tiener was, maar ze leek allesbehalve geïntimideerd.

'En wat... wat doe je in mijn kamer, Louise Collange? Vind je dit een geschikte plek om voor je schooluitvoering te oefenen?'

'Ik ben vrijwilliger voor de stichting Een Muzikant in het Ziekenhuis,' antwoordde ze.

Mathias kneep zijn ogen samen om haar beter te zien terwijl zij dichterbij hem toe kwam. Een ovaal gezicht dat door lang, blond en steil haar werd omlijst, een kuiltje in haar kin,

een trui met een peterpankraagje, een fluwelen rok met een A-lijn en leren rijglaarsjes. Een fakkel die de duisternis in de sluimer van het ziekenhuis verlichtte.

‘Vond u het niet mooi?’

‘Je stuk van Schubert? Nee, dat deed pijn aan mijn tanden... en aan mijn haar.’

‘U overdrijft.’

‘... En het heeft me wakker gemaakt.’

Beledigd trok Louise haar schouders op. ‘Meestal vinden mensen het wel mooi.’

‘Vinden patiënten het prettig dat ze in hun ziekenhuiskamer worden lastiggevallen?’

‘Dat wordt zintuiglijke contraststimulatie genoemd,’ legde het meisje uit terwijl ze de stoel van rood skai naast hem trok en erop ging zitten. ‘De muziek zet een tegenaanval in, waardoor de zieke minder pijn zal voelen.’

‘Wat een onzin,’ verzuchtte hij hoofdschuddend. ‘Denk je dat je dokter bent? Waar heb je dat gelezen?’

‘In de geneeskundehandboeken om precies te zijn. Ik ben tweedejaars student.’

‘Maar hoe oud ben je dan?’

‘Zeventien. Ik heb twee klassen overgeslagen.’

Ze dacht zeker dat ze indruk op hem maakte... Taillefer bleef ongeroerd. In het chroom van de bedsteun zag hij bewegende fragmenten van zijn vermoeide gezicht: ruige haren, peper-en-zoutkleurige slapen, een baard van een week en een donkerblauwe, door vermoeidheid omfloerste blik.

‘Oké, nu je concertje afgelopen is, mag je weer vertrekken, Louise.’ Met een gebaar van zijn kin wees hij naar het aangrenzende bed: ‘Ik geloof niet dat je muziek maar enige kans maakt om dat opaatje uit zijn coma te halen.’

‘Zoals u wenst.’

Terwijl het meisje haar instrument in de koffer deed, wreef Taillefer uitgeput in zijn ogen. Hij was de dag daarvoor op-

genomen na een schijnbaar onschuldige hartstoornis, maar vanwege zijn medische voorgeschiedenis en zijn harttransplantatie moest hij een hele rits onderzoeken ondergaan. Als de resultaten van de onderzoeken in orde waren, zou hij misschien morgen mogen vertrekken. In de tussentijd moest hij nog een paar uur in deze sombere kamer blijven, waar hij een voorproefje van de dood kreeg.

Hij bleef maar aan zijn hond denken, die alleen thuisgebleven was, aan het slechte weer dat aan het einde van dit jaar op Parijs neerdaalde: wekenlang regen en laaghangende bewolking, en al zo lang geen heldere hemel dat hij het gevoel had dat het nooit meer lente zou worden. En nu dat meisje dat niet wilde weggaan...

‘Ben je er nog?’ mopperde hij.

‘Twee minuutjes! Ik ben mijn partituren aan het opbergen...’

‘Heb je niks beters te doen dan als een soort Jacqueline du Pré in de ziekenhuizen te komen spelen?’

Louise haalde haar schouders op. ‘Wie is Jacqueline du Pré?’

‘Zoek dat maar op. Serieus, verlaat dit sombere hol en ga dingen doen die bij je leeftijd passen.’

‘En wat zijn volgens u “dingen die bij mijn leeftijd passen”?’

‘Weet ik veel: uitgaan met je vrienden, rondhangen met jongens, dronken worden...’

‘Lekker inspirerend.’

Mathias’ toon werd harder: ‘Oké, wegwezen nu. Ga naar huis als je geen vriendjes en vriendinnetjes hebt.’

‘U bent helemaal niet aardig.’

‘Maar jij komt me hier lastigvallen!’ zei hij geïrriteerd en met stemverheffing. Uit zijn darmen klonk een lang geknor. Hij legde zijn hand op zijn buik en trok een lelijk gezicht. ‘En ik rammel van de honger. Als je je nou echt nuttig wilt maken, probeer dan iets te eten voor me te vinden voor je weggaat.’

‘Dat ga ik aan de verpleegsters vragen.’

‘Nee, nee, dat vooral niet! Die gore prak hoeft ik niet. Er zit

een café in het atrium van het ziekenhuis, Relais H. Haal een stobbroodje ham met boter of een sandwich met zalm voor me.'

'Wilt u er geen biertje bij? Zout is slecht voor het hart.'

'Doe wat ik je vraag, alsjeblieft. Dat zou me een groter plezier doen dan je Schubert.'

Louise aarzelde en zei toen: 'Wilt u even op mijn cello letten?'

Hij knikte. 'Maak je geen zorgen.'

2.

Taillefer bleef alleen achter met het oude opaatje en keek op zijn horloge: het was nog geen vier uur 's middags en het was al bijna donker. Hij bracht zijn hand ter hoogte van het grote litteken dat zijn borstkas in tweeën verdeelde. Hij leefde al vijfenhalf jaar met het hart van iemand anders. Het litteken was mettertijd kleiner geworden, maar de angst dat zijn reservehart het zou begeven werd groter. Hij sloot zijn ogen. De dag daarvoor, bij de bijenkorven in het Montsourispark, had hij gedacht dat zijn uur was gekomen. Hij had plotseling een intense pijn in zijn borst gekregen en daarna het gevoel dat zijn hart door een bankschroef werd samengedrukt. De pijn was helemaal naar zijn kaak uitgestraald en had hem doen wankelen, misselijk, buiten adem, alsof hij een middellangeafstands-race had gelopen.

Pas in de ambulance die hem naar het Pompidou bracht was hij weer bijgekomen. Hoewel de eerste onderzoeken en analyses geruststellend waren geweest, was de angst gebleven. Het ziekenhuis verlamde hem. De sobere sfeer, het vieze eten, de infantilisering van de patiënten, het plastic urinaal waar je in moest pissen, de verhoogde kans om een ziekenhuisinfectie op te lopen. Hij kon zich niet van de innige overtuiging ont-

doen dat je er soms voor iets kleins naartoe ging en er in horizontale positie weer vertrok.

‘Kijk, uw tussendoortje!’

Taillefer werd uit zijn gedachten gehaald. Louise Collange bewoog een papieren zakje voor zich.

‘Ik heb rauwe groenten voor u meegenomen, dat is beter voor uw gezondheid,’ kondigde ze aan terwijl ze een bakje sla tevoorschijn haalde.

Hij zei meteen: ‘Zit je me voor de gek te houden? Waarom heb je dat gedaan? Ik had gevraagd om zalm of...’

‘Rustig maar, die groenten zijn voor mij. Hier is uw broodje!’

Hij wierp haar een vernietigende blik toe – hij hield niet van dit soort grapjes – en pakte zijn broodje brommend uit.

‘Voel je vooral niet verplicht om me gezelschap te houden,’ waarschuwde hij haar toen ze op de stoel naast hem ging zitten.

‘Klopt het dat u politieman bent?’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Het zou een lange dag worden.

‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Ik hoorde de verpleegsters dat zeggen. Ze zeggen dat u bij de afdeling Zwarte Misdrijven werkt.’

Taillefer schudde zijn hoofd.

‘Dat was in een ander leven. Ik werk al vijf jaar niet meer voor de politie.’

‘Hoe oud bent u?’

‘Zevenenveertig.’

‘Dat is wel jong om met pensioen te gaan.’

‘Zo is het leven,’ antwoordde hij terwijl hij een hapje van zijn broodje nam.

Louise hield vol: ‘Wat is er met u gebeurd? Was het vanwege hartproblemen?’

‘Dat gaat je totaal niet aan.’

‘En wat doet u nu?’

‘Ik luister naar wat jij zegt,’ verzuchtte hij. ‘Ik onderga je vragenvuur terwijl ik me afvraag waar ik dit aan heb verdiend.’

‘U bent wel lastig zeg.’

‘Dat klopt.’

Hij at zijn broodje in stilte op en zei daarna resoluut: ‘Luis-ter, Louise, je bent vast een heel briljant meisje, maar ik hou er niet van als mensen aan mijn kop zeuren. Verderop in de gang zijn vast mensen geïnteresseerd in jouw vrijwilligers-werk. Jouw leven, je gemoedstoestand en alles wat je me zou kunnen vertellen kunnen mij geen moer schelen. En in tegen-stelling tot hoe ik eruitzie, ben ik geen aardige vent. Ik vraag je een laatste keer dus vriendelijk om mijn kamer te verlaten, of anders...’

‘Anders wat?’ onderbrak ze hem. ‘Gaat u een verpleegster roepen?’

‘Anders sta ik op en schop ik je hoogstpersoonlijk naar bui-ten,’ antwoordde hij rustig. ‘Is dat duidelijk?’

‘Als u toch werkeloos bent, dan heb ik misschien wel een klusje voor u.’

‘Ik ben niet op zoek naar werk!’ schreeuwde hij. ‘Ik ben op zoek naar rust!’

‘Ik zou u kunnen betalen. Ik heb geld, moet u weten.’

Verbluft door haar brutaliteit was Taillefer even van zijn stuk gebracht. Ze was een behoorlijke lastpak van wie hij zich écht met harde hand moest ontdoen.

‘Ik zou willen dat u de dood van mijn moeder onderzoekt.’

‘Wat nu weer...’

‘Ze is drie maanden geleden overleden.’

‘Dat spijt me.’

Louise knikte. Taillefer voelde zich verplicht om nog iets te zeggen: ‘Waar is ze aan overleden?’

‘Een ongeluk, volgens de politie.’

‘En volgens jou?’

‘Ik denk dat ze vermoord is.’

Op dat moment duwde een verpleegkundige de deur open voor de vitale controles. Terwijl ze een babbeltje maakte,

controleerde ze de infusen, de parameters op de monitor, de saturatie op de zuurstofmeter. Taillefer aarzelde om de gelegenheid aan te grijpen om te vragen of ze die lastpost zouden verwijderen, maar hij zei uiteindelijk niks. Louise hernam het woord zodra de verpleegkundige was verdwenen: 'Ik zou willen dat u een blik op het dossier werpt, dat u een paar telefoontjes pleegt, dat u...'

'Over welk dossier heb je het?'

'Lees de krantenartikelen over haar dood eerst maar. Typ haar naam op internet in.'

'Geen sprake van.'

'Het kost maar een paar uur. En in ruil daarvoor kunt u me alles vragen.'

De ogen van het meisje straalden intelligentie uit. Een levendige en bezorgde schittering.

'Echt alles?'

Hij kreeg ineens een idee dat de zorg die hij had sinds hij in het ziekenhuis was opgenomen zou kunnen wegnemen.

'Zou je mijn hond die bij mij thuis is achtergebleven eten willen gaan geven?'

'En in ruil daarvoor heropent u het onderzoek naar mijn moeder?'

'Nee, nee. In ruil daarvoor ga ik twee uur krantenartikelen over de dood van je moeder lezen, dat is iets anders.'

'Deal. Wat voor hond is het?'

'Een Duitse herder. Hij heet Titus.'

'Is-ie braaf?'

'Helemaal niet, en hij houdt niet van lastpakken, dus pas maar op.'

Taillefer gaf Louise de sleutels, de code van het alarm en zijn adres op de Square de Montsouris.

'Oké, we spreken het volgende af: je gaat naar binnen, geeft Titus te eten en vertrekt meteen weer, zonder ook maar iets in huis aan te raken.'

‘Afgesproken,’ zei ze instemmend. ‘Hoe debriefen we?’
‘Geef me je telefoonnummer, ik bel je. Hoe heette je moeder?’

‘Petrenko, de prima ballerina Stella Petrenko.’